

МОЕТО УЧИЛИЩЕ

Училището! За мен то е хармония, любов, топлина. То е свято! Може би съм от малкото хора, които с радост и желание отиват на училище.

Училището се помни завинаги. Първият ден, първият звънец, първите учители. Всичко това се помни...

Спомням си как с нетърпение чаках 15-и септември. Как един месец виках и скачах от радост и казвах на любимата си баба, че вече съм голяма и ще ходя на училище. Спомням си как тя плачеше от радост и се гордееше, че поне един от внуците ѝ ще ходи с желание на училище. Винаги ми казваше: „И помни дъще, помни ми думите. Учи, внимавай в час, бъди добро момиче. Спазваш ли това, ти ще успееш. Вярвам в теб!“ Помня ги думите. И до днес ги повтаря.

Спомням си как ме облече със синя ризка, черни панталонки и елече, пак черно. Бях голям инат. Баба искаше да бъда с хубава черна пола. Аз както винаги отказах, заинатих се. Облече ме в училищна униформа, среса ми правата коса и тръгнахме към нашето чудно училище.

Вървейки към него, хванала баба си за ръка, се радвах и ѝ обяснявах как ще си кажа трите имена. Казваше ми: "Твоето име, дъще, името на баща ти и фамилното ни име." Да, така е! Но аз нали винаги искам да съм център на внимание, нарочно казах първо моето име, после фамилното и чак тогава бащиното. Помня как целият клас избухна в смях. Как въобще не се притесних, че съм направила грешка и как със самочувствие и вълнение преминах през огромната шестица. Нямах търпение да седна на училищния чин и да разтворя учебник.

И до днес ходя с желание, и до днес обожавам училището! Чувствам се спокойна, в безопасност, чувствам се добре, радостна и щастлива съм! Всеки ден минавам през входа на училището, разхождам се по коридорите, влизам в класната стая и всичко е толкова естествено, защото вече десет години съм част от него. Нетърпението, неувереността отминават и всичко става все по-близко и сякаш мое.

Годините минават бързо. Никак не ми се ще да напускам това прекрасно, уютно и изпълнено с красиви спомени място. Остава още мъничко. Не усещам как времето лети. Трудна ще бъде раздялата с учителите, съучениците и училището. Тези спомени, лоши и добри, никога няма да ги забравя. А училището, то винаги ще бъде в сърцето ми и ще ме топли!

Медис Моллова – 10 клас